

LÄHDE: MAARIV

[Anna Barsky](#)10:18 09/09/2025, MAARIV

Uutisia Israelista ja maailmalta

Ranskan tragedia: Macron uskoi, että hänet nähtäisiin miehenä, joka muutti Euroopan - eikä hänelle jäänyt mitään

Ranskan hallituksen romahtaminen ja syvä poliittinen kriisi ovat jättäneet presidentin ilman enemmistöä, vakautta ja ulkomaisen hankkeen, jolla ei ole kotimaisia ostajia. Hänen suunnitelmansa tunnustaa Palestiinan valtio on osa yritystä saada takaisin hänen sympatiansa(Emmanuel Macron (Kuva: Reuters)

Viime viikot Ranskan politiikassa ovat olleet [elävä oppitunti Pariisin poliittisen järjestelmän toiminnasta](#): paisunut valtionvelka, läpäisemätön budjetti, parlamentti, joka on jakautunut kolmeen lähes tasavertaiseen blokkiin, ja pääministeri, joka joutui äänestämään [epäluottamuslauseesta budjettia](#) vastaan – liike, joka oli alusta alkaen selvää ja joka johtaisi hänen kaatumiseensa. **François Bayrault** ei oikeastaan yrittänyt pelastaa hallitustaan, vaan toimi tietoisesti – dramaattinen liike, joka syvensi epävakauden tunnetta Ranskassa.

Ja kaiken tämän sotkun keskellä on presidentti **Emmanuel Macron**. Mies, joka esitteli itsensä poliittisena taikurina, joka oletettavasti aina osaa keksiä itsensä uudelleen, kuvataan nyt henkilönä, joka on menettämässä otteensa kaikilla rintamilla. Presidentin, jolla ei ole enemmistöä, vakautta, jolla on painostava oppositio oikealta ja vasemmalta ja jonka kansalaiset ovat syvästi huolissaan jokapäiväisestä elämästä: alijäämästä, leikkauksista, lomapäivien peruuttamisesta – enemmän kuin Lähi-idän geopolittisista kysymyksistä.

Emmanuel Macron ja Ranskan pääministeri François Bayrou (Kuva: PR)

Hänen diplomaattinen projektinsa – Palestiinan valtion tunnustaminen – on hänen henkilökohtaisin lapsensa tällä hetkellä. Macron takertuu häneen lähes pakkomielteisesti ja yrittää myydä yleisölle kotona ja ympäri maailmaa, että hän on edelleen merkittävä johtaja. Ensimmäinen, joka tunnistaa ja ensimmäinen, joka johtaa. Mutta ajoitus on järkyttävä: aikana, jolloin hänen hallituksensa on hajoamassa ja hän on juuttunut vakavaan taloudelliseen ja

poliittiseen kriisiin, presidentti käyttää energiaa ulkomaiseen siirtoon, joka ei saa laajaa tukea kotimaassa. Ranskassa yhteiskunta on todella jakautunut, mutta suurinta osaa kansalaisista eivät huolestuta Israelin vuoden 1967 rajat vaan Ranskan lompakon rajat.

Israelissa Macronin aloite Palestiinan valtion tunnustamisesta otettiin vastaan raivokkaasti. Pääministeri **Benjamin Netanjahu** ja hallituksen ministerit tuomitsivat siirron kostona terrorismista ja varoittivat suhteiden vahingoittumisesta Pariisiin. Ulkoministeri **Gideon Sa'ar** jopa julisti, että Macron ei ole tervetullut Israeliin niin kauan kuin hän jatkaa liikkeen edistämistä. Ranskan julistus nähdään Jerusalemissa yksipuolisena liikkeenä, joka legitimoii palestiinalaisten johdon ja heikentää suorien neuvottelujen mahdollisuuksia.

Itse Ranskassa tilanne on erilainen. Aloite sai virallisen tuen ulkoministeriöltä, ja se esiteltiin tunnustuksena palestiinalaisten viranomaisten rohkeille toimille, jotka valitsivat vuoropuhelun ja rauhan. Diplomaattiliitille tämä on symbolinen askel, jolla on painoarvoa – Ranska on ensimmäinen merkittävä maa G7-maiden joukossa, joka on ottanut tällaisen askeleen. Mutta suuressa yleisössä huomio keskittyy talon ongelmiin: velkaan, leikkauksiin, poliittiseen epävakauteen. Macronin rauhanaloitetta pidetään ulkoisena liikkeenä, jolla ei ole todellista yhteyttä jokapäiväiseen elämään.

Mellakat Ranskassa (Kuva: Reuters)

Näin kuilu syntyi: Israelissa tätä aloitetta pidetään diplomaattisena iskuna, kun taas Ranskassa se on lähinnä symboli – presidentin yritys tulla nähdyksi suurena valtiomiehenä hetkellä, kun hänen poliittista otettaan heikennetään kotimaassa.

Vaikka Macron onnistuisi muodostamaan laajan hallituksen sosialistien, keskustan ja maltillisen oikeiston kanssa – mikä jättää Le Penin ja Mélenchonin ulkopuolelle – se on enemmän selviytymisaskel kuin visio. Tässä kriisissä ei ole paljastunut vain Bayron epäonnistuminen, vaan myös yksinkertainen totuus Macronista: presidentti ilman enemmistöä, ilman vakautta, ulkomaisella hankkeella, jolla ei ole juuri lainkaan ostajia kotona. Jokainen, joka uskoi, että hän astuisi historian sivuille miehenä, joka muutti Ranskaa ja Eurooppaa, huomaa luottavansa onttoon symboliikkaan ja pyrkii tulemaan nähdyksi suurena valtiomiehenä juuri silloin, kun Ranska näkee hänet johtajana, joka on uuvuttanut itsensä.